

Arrest

nr. 125 193 van 4 juni 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 januari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 januari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 februari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 maart 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 27 mei 2013 de beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Eveneens op 27 mei 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, voor Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 26 juli 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van de verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in de hoedanigheid van partner van de heer K. S.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 20 januari 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.07.2013 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgend bewijsstuk voor:

- aankoopfactuur dd. 11.12.2012 op naam van zowel betrokkene als de referentiepersoon: dit document is te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Er werden geen andere documenten aangaande het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen voorgelegd.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen minder dan één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en van het beginselen van behoorlijke bestuur, meer bepaald van het voorzichtigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

“de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981, 1722).

Uit de bestreden beslissing in casu blijkt dat de betreden beslissing niet correct gemotiveerd is. De verwerende partij heeft evenmin met de vereiste voorzichtigheid gehandeld.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert heeft verzoekster aangetoond dat ze een duurzame en stabiele relatie onderhoudt.

In het kader van haar aanvraag gezinshereniging legde verzoekster een reeks foto's voor, naast de aankoopfactuur dd. 11/12/2012.

Er dient gepreciseerd te worden dat de verwerende partij over de door verzoekster voorgelegde foto's geen melding maakt.

De verwerende partij spreekt slechts over de door verzoekster voorgelegde aankoopfactuur dd. 11/12/2012. De verwerende partij verwees hierbij louter naar de datum op de kwestieuze factuur om te besluiten dat het duurzame karakter van de relatie niet voldoende aangetoond werd.

Er dient gemerkt te worden dat de verwerende partij helemaal geen verband probeerde te leggen tussen de aankoopfactuur en de door verzoekster neergelegde foto's om vast te kunnen stellen dat verzoekster en haar partner weldegelijk een duurzame relatie hebben.

Uit het voorgaande blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing verkeerd en of onvolledig is.

Gelet op het feit dat een motivering correct, afdoende en niet tegenstrijdig mag zijn, dient men vast te stellen dat de motivering van de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt.

Uit al het voorgaande blijkt tevens dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980, de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel schendt”.

De verzoekende partij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is doordat er enkel naar een aankoopfactuur wordt verwezen terwijl zij ook nog andere bewijzen heeft aangebracht. In wezen voert zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu stelt de Raad vast dat het administratief dossier dat door de verwerende partij werd overgemaakt niet volledig is. In dit administratief dossier is de aanvraag van de verzoekende partij terug te vinden (dit blijkt uit de bijlage 19ter). Evenwel is geen enkel stuk terug te vinden dat door de verzoekende partij werd neergelegd ten bewijze van haar duurzame en stabiele relatie, dus ook niet de aankoopfactuur waarvan sprake in de bestreden beslissing. Nazicht van alle stukken van het administratief dossier wijst er echter op dat verzoekende partij weliswaar kan gevolgd worden. Zo is in het administratief dossier “een lijst van de afgedrukte documenten” weer te vinden en hieruit blijkt dat de verzoekende partij op 17 oktober 2013 “foto's, facturen, stempels in paspoort, brieven, e-mails, getuigenissen, ...” heeft neergelegd. Deze stukken zijn allicht de stukken waarnaar de verzoekende partij verwijst in haar uiteenzetting aangezien blijkt dat deze stukken werden neergelegd voor de uiterlijke datum aangegeven in de bijlage 19ter. Aldus kan de verzoekende partij worden gevolgd wanneer ze stelt dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is omdat er enkel wordt verwezen naar een aankoopfactuur.

De motiveringsplicht is geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 januari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU